

Mitt kors

Tre kvinnliga präster tog tidigare i höst initiativ till att uppmuntra människor att dela fotografier av ett eget kors på nätet (Facebook) – som ett uttryck för stöd till de kristna i världen som blir förföljda på grund av sin tro. Det föll inte enbart i god jord hos ledningen för Svenska kyrkan. Mer än tio tusen medlemmar fick gruppen på Facebook på några veckor. Initiativet togs som reaktion på mordet 26 juli 2016 på den äldre katolske prästen Jacques Hamel av muslimska jihadisterna i den kyrka i norra Frankrike där han tjänade.

I Sverige har det uppfattats som kontroversiellt att särskilt uppmärksamma förföljelsen av kristna i Mellanöstern. Korset skulle kunna provocera. Allt som skulle kunna innebära en polarisering mellan kristendom och islam skys och tonas ned. Denna politiska hållning har kommit till uttryck inte bara utanför Svenska kyrkan utan – märkligt nog – även från kyrkan själv. Initiativtagarna till Facebook-gruppen har svarat med att beskylla kyrkans ledning för att svika de kristna som förföljs – till förmån för en politisk korrekthet.

Och sannerligen, att skämmas för korset – eller att vilja dölja det för att inte provocera – är en attityd som är helt främmande för Nya testamentets författare. Det borde det vara även för kyrkan i dag.

Korset är inte bara en "ljusets symbol" eller en "kärlekens sköna symbol". Det är den historiska plats i universum, till vilken all världens synd bars – för att den där skulle bli fördömd, ansedd för oacceptabel och oförsvarlig. Men synden blev där också helt och fullt sonad och borttagen. På korset gjordes slut på all skada synden någonsin orsakat. Det har därför också blivit den plats där helande, läkedom och liv erbjuds var och en. Det är slutligen platsen för oss att dö från synden för att i stället leva för rättfärdigheten.

Vem har åstadkommit det? Det har Jesus Kristus, den andra personen i gudomen, sann Gud och sann människa, gjort. Petrus skriver i sitt brev: "Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår är ni helade" (1 Petr. 2:24).

Det var genom korsets lidande och död som utlovad räddning, befrielse och försoning med Gud kunde förverkligas. Korsets väg är inte bara mänsklighetens utväg och tillflykt undan Guds rättmätiga vrede över människans brott och ondska. Det är inte bara den utstakade vägen för Kristus. Det är också den kristnes väg, därför att det är kärlekens väg.

För att vinna en slutlig seger över synd, djävul och död lät Gud inte ändamålet helga medlen. Det var den lidande kärleken som

vann seger – inte det brutala och blodiga svärdet. Även korsvägen var kärlekspräglad, passionerad och lidelsefull från början till slut. Sådan är vår Gud och Frälsare!

Därför är korsets och lidandets väg den kristnes väg, eftersom han är kallad till kärlek, till samma kärlek som den som Kristus demonstrerade ända upp på korset.

Samtidigt är korset naturligtvis något ont, fasansfullt, ja, en förbannelse. Det är en stor plåga att se Jesus oskyldig lida på korset – liksom att se hans lärjungar följa i hans spår och få smaka på ett lidande som liknar hans. Vi bör lida med dem som lider, gråta med dem som gråter – och göra vad vi kan för att få stopp på oskyldigt lidande. Det gäller alla människor men särskilt våra syskon i tron på Kristus när de blir förföljda för Jesu skull. Det kan vi göra genom att också be för dem eller ta på oss ett kors.

Att korset provocerar är inte – och har aldrig varit – ett skäl att gömma undan det eller skämmas för det. Tvärtom! Det är en given biblisk utgångspunkt att korset provocerar, att Jesus gör det. "Salig är den som inte tar anstöt av mig", säger Jesus själv (Matt 11:6). Paulus är mycket bestämd i ett av sina brev: "Jag hade bestämt mig för att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst" (1 Kor. 2:2). Det fanns olika typer av förväntningar och invändningar mot Paulus predikan. Men Paulus låter sig inte beveka. Hans gensvar blir: "men vi predikar Kristus som korsfäst – för judarna en stötesten och för hedningarna en dårskap" (1 Kor. 1:23). Att den korsfäste Jesus provocerar hindrar honom inte på något sätt. Det hade världen gärna sett – då som nu.

Många är de som inte står ut med korset. Paulus skriver: "Ordet om korset är en dår-

skap för dem som går förlorade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft" (1 Kor 1:18). Den som inte ser eller erkänner människans prekära belägenhet, fast i synd och ondska, kan naturligtvis inte heller finna någon mening med korset.

Den moderna människan (och kyrkan?) ser inte heller något grundläggande problem med människan. Hon är i grunden god och all ondska som hon gör sig skyldig till beror endast på yttre omständigheter som fattigdom eller andra ogynnsamma uppväxtförhållanden.

Varken juden eller muslimen kan egentligen tänka sig en korsfäst Messias eller Gud inkarnerad i människan Jesus. Men om sanningen är den att människan är ond och behöver en Frälsare, då är korset varken stötesten eller dårskap. Då är det "Guds kraft till frälsning". Då kan korset där Jesus gav sitt liv bli "min glädje och min ära". Då kan man vilja hålla korset högt och skylta med det. Låt oss göra det!

*Tätt vid korset, Jesu kär,
hjälp mig städs att bli va,
vid den hälsoflod, som där
liv envar vill giva!*

*Korset blott, korset blott
vare städs min ära,
tills dig täcks på andra strand
vila mig beskära!*

Peter Henrysson

Redaktör